Impresso Especial
891216797-8/2007 - DR/PR
Associação de São Basílio Magno

DEVOLUÇÃO GARANTIDA CORREIOS

Remetente - Return to:
Cx. P. 02- 84400-000 Prudentópolis - PR - BRASIL

ПРАЦЯ
PRACIA

N ° 10 (6547)
ANO MMXVII

ЧИСЛО 10 (6547)
РІК MMXVII

Прудентополіс, 16-го - 31-го травня 2017 Б. року

Prudentópolis, 16 a 31 de maio de 2017

ВІЦЕ-ПРЕЗИДЕНТ МАЙК ПЕНС: США ЗАХИСТЯТЬ ПЕРЕСЛІДУВАНИХ ХРИСТИЯН

Про це Віце-президент Майк Пенс заявив 11 травня під час Всесвітнього Саміту на захист переслідуваних християн у Вашингтоні, столиці США, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Захід зібрав понад 600 християнських активістів, правозахисників і експертів, зокрема церковних лідерів і віруючих – як тих, хто бореться за релігійну свободу у своїй країні, так і тих, хто сам зазнає переслідувань.

"Від імені Президента Сполучених Штатів і від мого серця, я говорю, що ми з вами! І я тут від імені Президента в якості наочного свідчення його прихильності справі захисту християн і всіх тих, хто страждає за свою віру по всьому широкому світі", – сказав Майк Пенс.

Він висловив позицію Президента США підтримувати віруючих, які переживають гоніння, підтримувати релігійну свободу в різних країнах.

"При Президенті Дональді Трампі Америка буде продовжувати стояти за релігійну свободу для всіх людей, всіх віросповідань, по всьому світу", – наголосив Віце-президент США.

Він також зауважив, що Президент США вважає радикальних ісламістських терористів утіленням зла у наш час, яке повинно бути зупинено.

"Страждання християн на Близькому Сході підштовхнули Америку до активних дій. Президент Трамп правильно сказав, не так давно, що – християнська Церква, «як ніхто більше зазнає утисків на Близькому Сході». Він ясно дав зрозуміти, що Америка буде стояти з послідовниками Христа в цей час скрути. Наша адміністрація повністю віддана тому, щоб принести полегшення і спокій для віруючих не тільки на всьому Близькому Сході, але і по всьому світу. І Президент знає, що терористи не зупиняться, поки ми не зупинимо їх. І, під керівництвом Президента Дональда Трампа, ми зупинимо їх", – наголосив Майк Пенс.

Він зауважив, що свобода віросповідання є серцевиною американського суспільства, що розбудовувалося завдяки людям, які мали свободу і сповідували цю свободу в своєму повсякденному житті. Віра мучеників, які віддали життя за Христа, надихає інших християн продовжувати йти за Христом і підтримувати тих, хто в гоніннях.

Він також зауважив, що Президент США вважає радикальних ісламістських терористів утіленням зла у наш час, яке повинно бути зупинено.

"Страждання християн на Близькому Сході підштовхнули Америку до активних дій. Президент Трамп правильно сказав, не так давно, що – християнська Церква, «як ніхто більше зазнає утисків на Близькому Сході». Він ясно дав зрозуміти, що Америка буде стояти з послідовниками Христа в цей час скрути. Наша адміністрація повністю віддана тому, щоб принести полегшення і спокій для віруючих не тільки на всьому Близькому Сході, але і по всьому світу. І Президент знає, що терористи не зупиняться, поки ми не зупинимо їх. І, під керівництвом Президента Дональда Трампа, ми зупинимо їх", – наголосив Майк Пенс.

Він зауважив, що свобода віросповідання є серцевиною американського суспільства, що розбудовувалося завдяки людям, які мали свободу і сповідували цю свободу в своєму повсякденному житті. Віра мучеників, які віддали життя за Христа, надихає інших християн продовжувати йти за Христом і підтримувати тих, хто в гоніннях.

Варто відзначити, що «Всемірний Саміт на захист переслідуваних християн» протягом 10-13 травня зібрав делегатів з понад 130 країн світу. Його організатором виступила Євангелістична Асоціація Біллі Грема (BGEA). У Саміті також взяла участь велика делегація українських релігійних діячів і громадських активістів.

Missionários na Coréia do Norte: "Evangelizaremos até derramar nossa última gota de sangue".

Apesar dos perigos, dezenas de missionários voluntários estão atuando como professores na Universidade de Ciência e Tecnologia em Pyongyang, Coreia do Norte.

Kim Hak Song foi recentemente detido pelas autoridades de Coreia do Norte, mas não desistiu, resolveu continuar o trabalho na instituição educativa.

"Decidi dedicar minha última gota do sangue para este trabalho", disse, segundo Reuters.

A Universidade de Pyongyang conta com 500 estudantes de graduação e 60 de pós-graduação.

O governo da Coréia do Norte quando detém os cidadãos, que ocupam diversos cargos, e são suspeitos de ensinar religião, alegando que o fazem para se prevenir de qualquer ameaça para segurança nacional.

Abraham Kim, diretor da Universidade Bible Fellowship em Chicago, disse que ainda que os voluntários "no possam pregar diretamente a palavra de Deus, no entanto podemos influir indiretamente nas pessoas pelo fato de sermos bons cristãos."

Curiosamente, nem todos os professores são religiosos. Will Scott, que era professor de engenharia de software en la Universidad de Pyongyang entre 2013 y 2015, disse ser ateu, mas tratava dar apoio à influência religiosa na Universidade.

Редакційне

Цінності - їх роль і місце в житті людини

Цінність — це будь-яке матеріяльне або ідеальне явище або прикмета, яка має значення для людини чи суспільства, заради якого вона діє, витрачає сили, час, гроші, здоров'я тощо, заради якого вона живе. Або це властивість того чи іншого предмета, явища задовольняти потреби, бажання, ідеали, інтереси особи, групи людей, суспільства.

Неправильне розуміння ієрархії цінностей ставить справи коміть головою, кладе на другорядне місце те, що повинно би стояти на першому місці, або дає першенство для справ які є другорядні або взагалі безвартісні.

В єрархії цінностей є різні степень цінності матеріяльні, естетичні, етичні моральні й релігійні.

Цінності матеріяльні це ті які задоволяють потреби нашого тіла. Деякі матеріяльні цінності є конечні, як наприклад їжа, без якої людині не можливо жити. Інші є користі, але не конечні, наприклад, телевізія. А ще інші зовсім непотрібні.

Цінності естетичні відносяться до наших смаків щодо краси. Це вартості того, що для нас є гарне або негарне, дороге або ні. Наприклад, кольори убрання яке будемо вживати, квітка яку хочемо набути, музика яку бажаємо слухати, література для читання, малюнок і т. п. Вибираючи те все, надаємо їм вартість естетичну.

Етичні й моральні відносяться до нашого спілкування з іншими в суспільному житті, до норм і крітерій нашої поведінки в усіх наших діях. Наприклад; чесність, правда, свобода, відповідальність, справедливість, солідарність. Вартості моральні є конечні для життя в суспільстві. Було би воно дуже тяжко жити в суспільстві де би не шанувалися цінності етичні й моральні.

Релігійні цінності відносяться до нашого відношення до Бога. Бог це найвища і незаступна цінність. Це джерело й модель всього, що добре, гарне, правдиве й справедливе. Тому, людина потребує Бога й вартостей релігійних, щоб бути щасливою. Віра, надія і любов становлять фундамент релігійних вартостей.

В усіх площинах цінностей є ієрархія, тобто, є вартості більше важні й менш важні, ті які мають стояти на першому місці і інші які мусять уступати місце важливішим.

Все, що подобається людям і що приносить задоволення і користь це ціність, але це не все є абсолютною цінністю. Є менше вартісні й більше вартісні й абсолютно конечні для гідного життя. Матеріяльні добра дуже важливі для людини і без них неможливо жити. Але є цінності моральні й релігійні, яким матеріяльні мусять підпоряковуватися. Приклад: матеріяльні добра конечні, але їх не можна вживати й здобувати несправедливо, крадіжжю, неправдою, хабарством або будь яким злочином. Всі роди цінностей між собою пов'язані, тобто не є цілком незалежні одні від інших. Кожна повинна займати своє місце в ієрархії. Робити свій людський порядок в цінностях, тобто ставити ті які нам подобаються перед тими, що релігія і мораль вимагають, класти людські вподобання перед Божими законами, це переворот цінностей. Цінності Божі й встановлені Божим та природніми законами мусять стояти на першому місці.

Нині можемо зауважити в суспільстві, що багато діл які йдуть проти законів Божих, непошанування Божих норм, практикуються, бо мовляв так комусь забажалося. Багато неморальних діл і заборонених Божим Законом рішень уважаються за дозволені, бо людина сама собі рішає що для неї дозволене, без огляду на Божий Закон.

Фундаментальне для людини як розумного створіння і образу та подоби Божої це чесність, пошана до заповідей Божих, гідне відношення до осіб. Але нині хто це заховує уважається за перестарілого. Коли хтось робить добро, милосердиться над іншими, живе згідно з законами Божими й вимогами чесности, його уважають за нерозумного, хто поступає злобно, йому часто плескають і це є певний знак, що суспільність прямує скорими кроками до життя повного конфліктів. Всяке непошанування вартостей моральних і Божих негативно відзеркалюється в суспільному житті. А такий переворот цінностей в приватному й суспільному житті це вислід релативизму який нині панує в світі.

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Editorial

Inversão de valores

Valores são o **conjunto de características** de uma determinada pessoa ou organização, que determinam a forma como a pessoa ou organização se **comportam e interagem** com outros indivíduos e com o meio ambiente. Os valores humanos são valores morais que afetam a conduta das pessoas. Esses valores morais podem também ser considerados valores sociais e éticos, e constituem um conjunto de regras estabelecidas para uma convivência saudável dentro de uma sociedade.

Nos dias de hoje a maior crise que o ser humano está enfrentando é uma crise de valores, pois essa crise vai afetar a humanidade, que passa a viver de forma mais egoísta, cruel e violenta. Assim, é necessário enfatizar a importância de bons exemplos na sociedade, pois a transmissão de importantes valores humanos consiste na base de um futuro mais pacífico e sustentável. Infelizmente hoje há uma generalizada inversão de valores.

Inversão de "inverter" significa colocar as coisas de ponta cabeça, colocar num segundo plano coisas que deveriam estar em primeiro lugar e o contrário, priorizar coisas que tem menos importância ou valorizar coisas sem valor.

Existem diversos tipos de valores: valores materiais, estéticos, morais, religiosos.

Valores morais são aqueles que satisfazem diretamente as necessidades de nosso corpo. Alguns valores materiais são indispensáveis. Sem alimentos, por exemplo, ninguém pode viver. Outros são úteis, mas dispensáveis, como uma bicicleta, por exemplo. Outros chegam a ser supérfluos.

Os valores estéticos referem-se ao nosso gosto em relação à beleza. São os valores de expressão. Exemplo: o belo, feio, sublime. Ao escolher as cores das roupas que vamos usar ou a flor que achamos mais bonita, a música que gostamos, a literatura, pintura, escultura, estamos atribuindo valores estéticos.

Valores éticos e morais referem-se às relações das pessoas em sociedade, às normas ou critérios de conduta que afetam todas as áreas da nossa atividade. São exemplos de valores morais a verdade, a honra, a liberdade, a responsabilidade, a justiça, a solidariedade, a honestidade. Os valores morais são indispensáveis à convivência humana. É muito difícil viver numa sociedade em que não se praticam a justiça e a verdade.

Valores religiosos referem-se às relações dos homens com Deus. Deus é o valor supremo. É fonte e modelo de tudo o que é bom, belo, verdadeiro e justo. Por isso, o homem precisa dele e dos valores religiosos para ser feliz. A fé, a esperança e a caridade constituem os fundamentos dos valores religiosos.

Em todas essas áreas de valores, existe uma hierarquia, isto é, existem valores mais importantes e menos importantes. Damos prioridade neste comentário aos valores morais e religiosos que ocupam importante espaço na vida humana e que não podem ceder seu lugar a valores de ordem material ou estética.

Tudo o que é agradável ao homem e traz prazer é um valor, mas não é um valor absoluto, diante do qual tudo deve ceder. Os bens materiais têm seu valor na vida humana, sem os quais torna-se impossível viver. No entanto, existem valores de ordem moral e religiosa, diante dos quais o material não deve colocar-se na primeira linha de valores. Exemplo: os bens materiais devem ser adquiridos respeitando os valores morais e religiosos, isto é, não podem ser adquiridos injustamente, pela corrupção, com malandragens, etc. Todos os tipos de valores são entrelaçados, isto é, não são completamente independentes entre si. Cada um deve ocupar seu lugar na hierarquia. Inverter valores significa não respeitar a hierarquia estabelecida pela lei natural, revelação divina e pela lei positiva.

Hoje, com frequência percebemos que a conduta de quebrar regras e desrespeitar normas é objeto de admiração de muitos, muitas coisas erradas são tidas como certas e corretas. Quando o comportamento mau, em vez de receber reprovação recebe admiração e ainda é imitado, torna explícito o absurdo da inversão de valores que vivenciamos.

É fundamental ao ser humano a generosidade, o respeito para com as pessoas e cordialidade, no entanto, hoje, qualquer um está sujeito a ser interpretado como antiquado ou ultrapassado se assim o fizer. Quando alguém é notado em ações de bondade é definido como pateta e alguém que age maldosamente por vezes recebe aplausos, teremos, com certeza, um prognóstico de que a sociedade caminha a passos largos para um mundo amoral e repleto de conflitos.

Todos os problemas da inversão de valores apontados refletem diretamente na convivência de qualquer grupo social. Na família, filhos que respeitam os pais, são criticados pelos seus colegas. Vemos casais sem princípios essenciais a uma convivência duradoura e saudável, sem necessidade de renúncia, compreensão e bem-estar entre cônjuges, pois o homem que renunciar é tido por "dominado" e a mulher se o fizer é titulada por "Amélia".

A inversão de valores compromete o convívio social e é uma consequência do relativismo existente em nossos dias.

Євангельське Читання

Зіслання Святого Духа - Йо 7, 37 - 52. 8, 12

Останнього великого дня свята Ісус стояв і кликав на ввесь голос: "Коли хто спраглий, нехай прийде до мене і п'є! Хто вірує у мене, як Писання каже, то ріки води живої з нутра його потечут!" Так він про Духа казав, що його мали прийняти ті, які увірували в нього. Не було бо Духа бо Ісус не був ще прославений. Числені ж з народу, вчувши ці слова, казали: "Він дійсно пророк." Інші ж говорили: "Чи з Галилеї Христос прийде? Хіба ж у писанні не сказано, що з роду Давидового Христос прийде, з села Вифлеєму, звідки був Давид?" І роздор виник ізза нього серед народу.Деякі з них бажали його схопити, та ніхто не наклав рук на нього. Повернулися, отже, слуги до первосвящеників та фарисеїв, а ті питають їх: "Чому не привели його? Слуги ж відповіли: "Ніколи чоловік не говорив так, як цей чоловік говорить". Фарисеї ж відказали: "Чи ж і не ви дали себе звести? Невже хтось із старшини або фарисеїв увірував в нього? Та проклятий той народ, що закону не знає!" Озвався до них Никодим, що приходив до нього в ночі і що був один з них: "Хіба дозволяє наш закон засуджувати чоловіка, не вилсухавши його спершу, та не довідавшися що він робить?" Ті ж йому відказали: "Чи й ти з Галилеї? Розвідайся то й побачиш, що з Галилеї пророк не приходить."І знову промовляв до них Ісус і казав: "Я – світло світу. Хто йде за мною, не блукатиме в темряві, а матиме світло життя".

Діяння Апостолів 2, 1-11

А як настав день П'ятидесятниці, всі вони були вкупі на тім самім місці. Аж ось роздався зненацька з неба шум, неначе подув буйного вітру, і сповнив увесь дім, де вони сиділи. І з'явились їм поділені язики, мов вогонь, і осів на кожному з них. Усі вони сповнились Святим Духом і почали говорити іншими мовами, як Дух давав їм промовляти. А перебували в Єрусалимі між юдеями побожні люди з усіх народів, що під небом. І як зчинився той шум, зійшлась велика юрба і хвилювалася, бо кожний чув, як вони говорили його мовою. Здивовані й остовпілі, вони один до одного казали: «Хіба не галилеяни всі оці, що розмовляють? Як же воно, що кожний з нас чує нашу рідну мову: партяни, мідяни, еламії, і мешканці Месопотамії, Юдеї і Каппадокії, Понту й Азії, Фригії і Памфілії, Єгипту й околиць Лівії, що біля Кирени, римляни, що тут перебувають, юдеї і прозеліти, крітяни й араби - ми чуємо їх, як вони нашими мовами проголошують величні діла Божі?»

Сама подія цієї Євангелії наступна: первосвященники й фарисеї, бачучи, що за Ісусом йде багато народу й залюбки слухають його, рішили вислати слуг, щоб ув'язнити його й заборонити проповідувати. Коли ж слуги почули науку Ісуса, не мали відваги його схопити й повенрулися до первосвящеників і сказали, що ніколи ніхто не говорив так як цей чоловік говорить. Первосвященики й фарисеї обурилися на слуг. Тоді Никодим, який потайки стрічався з Ісусом й слухав його наук, почав його обороняти й усвідомлював первосвяників, що закон не дозволяє засуджувати когось не вилсухавши його спершу і не прослідивши що він робить і що навчає. Фарисеї обурилися й на Никодима та переконливо почали твердити, що пророк з Галилеї не приходить. Вони мають свої вперті переконання і не розположені піти й послухати науку Ісуса та прослідити його діла, а судять не перевіривши справи. Вони запеклі й не можуть прийняти, що поза ними хтось інакший може знати щось більше ніж вони. Це їхня годість і запеклість у своїх переконаннях. Вони нездібні отворити свою душу на надхнення Святого Духа й прийняти правду яку Ісус навчав.

Слуги первосвяеників і фарисеїв не мали відваги ув'язнювати Ісуса, їх переконали його слова, що він дасть ріки води живої і хто йде за ним повиннен пити ті води, тобто приймати Божу ласку. Вода в Святому Письмі часто вживається як символ життя. Ісус говорить про живу воду, тобто про скарби життя, які зійдуть від Святого Духа на тих, що в нього увірують. Маємо в нашій молитві до Святого Духа "Скарбе добра і життя подателю". Йдеться про скарби Божої ласки які походять від Святого Духа, про ті правдиві багатства для людини, які не проминають, не ржавіють, не нищаться, їх ніхто не викрадає. Це скарби Божі для душі.

Свято приходу Святого Духа на апостолів це початок нового світу, відновленого, обдарованого небесними багатствами, з яких кожна людина, прийнявши вірою Христа, може користати. Завдяки Святого Духа маємо Святі Тайни, через які спливають на нас ріки води живої, тобто обильні Божі ласки; коли віруємо в Христа Спасителя, маємо в кожній хвилині нашого життя неначе цілі ріки Божих ласк. Важне є хотіти пити з тих вод-ласк для духовного життя й не задоволятися тільки земськими справами, які служать для тілесного життя. Як вода матеріяльна служить для життя тіла, так і води Божих ласк служать для життя душі, яке не закінчуються зі смертю тіла, а залишаються на вічність після смерти тілесної.

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Evangelho de Pentecostes

Os sumos sacerdotes e fariseus, sabendo da grande popularidade de Jesus, ficam apreensivos e enviam seus guardas para prendê-lo e terminar com a sua popularidade. Os guardas, ouvindo Jesus falar, sentem que se trata de alguém diferente dos seus sacerdotes, ele ensina com autoridade e como alguém que realmente sabe muito mais e por isso não têm coragem de prendê-lo. Dizem aos sumos sacerdotes que ninguém jamais falou como esse homem fala, o que deixou os sacerdotes ainda mais revoltados contra Jesus. Um dos fariseus, Nicodemos, que mantinha encontros secretos com Jesus, tenta convencer os sacerdotes que segundo a lei não se pode prender alguém sem primeiro saber o que ele prega e o que faz. Esta postura de Nicodemos aumenta a raiva dos sacerdotes que não estão dispostos de investigar sinceramente sobre o que Jesus prega e o que faz. Trata-se de uma atitude orgulhosa que não admite que haja alguém que possa saber mais que eles e que realmente possa ensinar coisas que eles ainda não conhecem. Os sumos sacerdotes e fariseus não são capazes de rever os seus conhecimentos da verdade. O orgulho não lhes permite aceitar uma verdade que seja diferente das que eles ensinam.

Os guardas não tiveram coragem de prendê-lo depois de ouvir suas palavras sobre o convite para beber das águas que manarão do seu interior. A água, na Sagrada Escritura, seguidamente significa a vida. Sem água não há vida. Falando das águas vivas, Jesus quer significar a graça de Deus que virá com a vinda do Espírito Santo e quem tiver fé na pessoa de Jesus Cristo, receberá verdadeiras riquezas que permanecem para a vida eterna. Na nossa oração ao Espírito Santo chamamo-lo de "Tesouro de bens e fonte de vida". Trata-se da fonte donde jorram tesouros de bens verdadeiros que não terminam, mas que permanecem para a vida eterna.

Pentecostes, vinda do Espírito Santo sobre os apóstolos é o início de um mundo renovado, enriquecido de dons celestiais dos quais cada pessoa pode haurir. Graças à presença do Espírito Santo no mudo, temos os Santos Sacramentos, por meio dos quais descem sobre os que têm fé, rios de águas vivas, isto é abundancia das graças divinas. Aceitando Jesus pela fé, temos cada momento da nossa vida, rios de graças divinas. O importante é querer beber dessas fontes de água viva, isto é, saber viver os sacramentos e aceitar tudo que Deus nos manda para que a nossa vida não seja apenas corporal, mas principalmente espiritual. Como a água material serve para a vida do corpo, assim as graças divinas que o Espírito Santo nos dá como águas vivas, servem para a vida da alma que não termina com a morte do corpo, mas permanece para a vida eterna.

P. Tarcísio Z.

РОЗДУМУВАННЯ НА РІЗНІ ТЕМИ ЖИТТЯ

О. Елевтерій Дмитрів, ЧСВВ

БОЖЕ ПРОВИДІННЯ

Коли Бог створив землю вложив у неї різні мінерали, а на її поверхні повітря, воду й також живу природу. До живої природи входить, людство, рослини, птахи й різні звірята, що живуть на поверхні землі й у водах. Всі живі єства криють в собі життя, яке для свого життя користується, повітрям, водою, світлом сонця і поживою. Щодо відживлювання звірята відрізняються одні від одних. Одні належать до кляси вегетаріян, які живляться травами, насінням та овочами. Інші належать до кляси тих, що поїдають інші звірята. Рослини найбільше достарчають їжі для різного роду життя, своїми овочами й насінням насичують людство, звірят і птахів. А сам рослинний світ черпає їду для себе і для інших створінь з мертвої природи, тобто від мінерального світу, і за допомогою соняшної енергії і газів, води, і родить різне насіння і овочі.

Боже Провидіння день денно дбає про підтримку життя на землі через природу. А, щоб природа могла відповісти й достачити поживи для всіх живих істот землі, Бог її наділив різними середниками, мінералами, щоб вони допомагали землі розвиватись, родити насіння й овочі. А, коли насіння опиниться в землі воно стократно подвоюється, щоб могти дати поживу й підтримати життя на землі. До вирощування насіння і овочів входять різні елементи як: вода, місяць сонце, повітря, і гази, як кисень, вуглекислий газ, нітроген і ще різні енергії космосу. Без лучів сонця і місяця життя перестало би існувати на землі.

Боже Провидіння дбає про підтримку життя на землі, щоб воно могло день денно розвиватись і існувати на Його славу. Щоденно посилає сонце, щоб своїми проміннями огрівало, освітлювало на підтримку життя. А землю поділив Творець на чотири пори року й для кожної пори призначив відповідальність щодо циклю життя. Зима становить відпочинок для рослинного життя. На осінь рослини засипляють, а коли наступить весна випускають листя, квіти й оживляють життя йдучи назустріч літа, на довші й теплі дні, щоб удосталь видати врожай. Весною і літом рослини своїм насінням і овочами забезпечують будучність, наповняють магазини, даючи запас на інші пори року, щоб живий світ мав потрібну поживу.

Ціла земська куля знаходиться під рукою Божого Провидіння. Бог дбає навіть про найменшого хробачка на дні моря, а що сказати про інші живі єства, а головно про нас людей.

Ісус Христос каже: «Не турбуйтеся вашим життям, що їсти й що пити, ані тілом вашим, у що одягнутися. Гляньте на птиці небесні, які не сіють, не жнуть, ані не збирають у засіки, а Отець небесний їх годує. Хіба ви не вартісніші? Ісус Христос також згадує й про одежу, щоб не клопотатись? Гляньте на лісові лілеї, що вони собі спокійно ростуть, не працюють і не прядуть, але вони краще одягаються як Соломон у своїй славі? Отож не турбуйтеся, що будемо їсти, що пити й у що зодягнемося? Тут Ісус Христос звертає увагу, що ми вартісніші як все інше. Отець Небесний знає що нам потрібне, а наказує дбати у першій мірі про Царство Небесне й його справедливість.

Коли глянути в той зматеріялізований світ, зауважуємо, що люди не мають повного поняття про Боже Провидіння. Щодня побиваються про матеріяльний здобуток, бажають чим більше набути добра на те, щоб ущасливити своє земське життя. Боже Провидіння є безмежне й годі людині вповні зрозуміти, що все, що маємо походить від Бога. Світ затьмарив людський розум, щоб відкрити очі до світла Божого Провидіння. Людина, своєю буденністю так звикла дивитися на всесвіт, що для неї все стало звичайною рутиною.

Людина, яка попала у сіті зматеріялізованого світу не в силі зрозуміти прийняти й признати, що все, що вона має, походить від Бога. Часто не має поняття, і на думку її не прийде хто щоденно порушує її серце, щоб кружляла кров, хто наповняє легені повітрям, щоб могла віддихати, хто дає зріст і врожай на її поживу, звідки походить здоров'я і сили на її щоденне життя? Все, що людина має приходить від Бога. Добрі християни, які уповають на Боже Провидіння для них нічого не бракує.

На одній колонії один господар засаджував великі лани сої. Не заховував неділі чи свята. Одного разу сусід зайшов з ним в бесіду й запитав чому він працює неділями, що є днем відпочинку й Богові хвалу воздати. Відповів, чи він ніколи не бачив, щоб Бог комусь посадив сою чи кукурудзу, її погноїв, скропив отруями й зібрав та віддав до великих магазинів.! Відповідає сусід: «Бог не мусить мозольно працювати, як ви!" Шкода, що ви не бачите, що ваші поля потребують сонця, повітря, дощів, і коли б тих три речі Бог не дав на ваше поле, що тоді було би?. Чоловік призадумався і признав рацію кажучи ніколи про те не думав, що Бог іншим способом помагає. Таких і подібних мудрагелів на світі не бракує! Вони цінять свої праці, здобутки, різні винаходи і себе уважають господарями світу. Все, що маємо й посідаємо від Бога походить. Нічого не маємо, ані не посідаємо, щоб від Бога не вийшло.

Бог не тільки своїм провидінням дбає про наші матеріяльні добра для тілесного життя, але також всяким добром обдаровує наші душі й веде до вічного щастя. Нехай нам тут послужать наступні слова про Боже провидіння: «Не бійсь маленьке стадо, бо вашому Отцеві вподобалося вам дати Царство. Продайте ваше майно й дайте милостиню. Зробіть собі гамани, що не старіються, невичерпаний скарб на небі, де злодій приступу не має, ні міль не точить. Бо де скарб ваш, там буде й ваше серце».(Лук 12. 32-34).

Бог всіх нас закликає, щоб не жити тільки журбою як це робить зматеріялізований світ, і закликає старатися вищі й вічні справи.

EXPEDIENTE
"PRACIA"
Jornal Ucraíno-Católico Publicado no Brasil

Registro no INPI - Nº 2509881

Український Католицький Двотижневик у Бразилії

Передплата на 2017 Рік: R$50,00
Інші Краї: U$65.00 Амер. Доларів

Depósitos: BANCO ITAÚ
Ag. 3823 conta 16753-5
Banco BRADESCO
Ag. 6465 conta 0000122-8

Direção e Administração:
Rua Cândido de Abreu, 1579
Centro - Caixa Postal 02
CEP: 84400-000 Prudentópolis - PR

Fone: (42) 3446-1396 / 3446-2087
E-mail:
graficaprudentopolis@gmail.com
www.graficaprudentopolis.com.br

Proprietário:
Grafica Prudentópolis Ltda.
CNPJ 09583969/0001-07

Redator Chefe:
Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

Corretores Ortográficos:
Pe. Atanásio Kupicki, OSBM
Pe. Dionisio Bobalo, OSBM

ВЛАДИКИ СИНОДУ УГКЦ: «ОБ'ЯВЛЕННЯ» С. МАРІЇ БАРАН, ЯКІ ПОШИРЮЄ О. ПЛАНЧАК СУПЕРЕЧАТЬ ВІРІ ТА НАВЧАННЮ ЦЕРКВИ І МОНАШІЙ ТРАДИЦІЇ»

Заява Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архиєпископства УГКЦ з приводу «об'явлень» с. Марії Баран, які поширює о. Антоній Григорій Планчак.

Із 2004 року у двох монастирях УГКЦ – Святого Теодора Студита, що знаходиться в с. Колодіївка Підволочиського р-ну Тернопільської обл., та Введення в храм Пресвятої Богородиці, що в с. Великі Бірки Тернопільського р-ну Тернопільської обл., поширювалися для богопосвячених осіб і мирян т. зв. «об'явлення» і «послання». У цих монастирях стверджувалося, що одна із сестер, Марія Баран, «чує голос» Бога Отця, Бога Сина, Бога Духа Святого, Пресвятої Богородиці та окремих святих. Деякі «послання» записував о. Антоній Григорій Планчак, який підтверджував їх вірогідність і походження від Бога, не маючи на це ніякого права і повноваження.

Протягом 2005–2015 років у згаданих монастирях було проведено кілька канонічних візитацій, під час яких виявлено багато порушень монашої дисципліни, порядку і було вказано шляхи усунення цих порушень. Проте ані тодішні настоятелі, ані більшість ченців і черниць не прислухалися до вказівок церковної влади.

Для з'ясування і вирішення складних питань та проблем у цих монастирях у 2015 році з благословення Блаженнішого Святослава, Глави і Отця УГКЦ, була здійснена ґрунтовна канонічна візитація, яку провели три єпископи: Михайло (Бубній), Екзарх Одеський, голова Патріаршої комісії у справах монашества УГКЦ, Йосафат (Мощич), Єпископ-помічник Івано-Франківської архиєпархії, і Теодор (Мартинюк), Єпископ--помічник Тернопільсько-Зборівської архиєпархії. Крім того, для вивчення змісту й правдивості «об'явлень», «голосів» і «послань» Блаженніший Святослав, за порадою Римської Апостольської Столиці, створив був спеціальну комісію з фахівців у цих питаннях, яку очолювала с. Наталія Мельник, генеральна настоятелька Згромадження сестер Пресвятої родини, голова Ради вищих настоятельок інститутів богопосвяченого життя УГКЦ. У своїх дослідженнях комісія керувалася критеріями, які визначені спеціальним документом Конгрегації у справах доктрини віри 1978 року, що був опублікований у 2011 році.

Вищезгадані групи фахівців, виконуючи поставлене перед ними завдання, виявили в обох монастирях факти великого зловживання духовним саном, що призвело до шкідливих наслідків для духовного життя, психічного і фізичного здоров'я багатьох людей. Комісія не виявила жодних ознак того, що «об'явлення», чи «голоси», с. Марії Баран та інших сестер Монастиря Введення в храм Пресвятої Богородиці мають надприродне походження. Натомість було стверджено, що ті, хто їх поширює, маніпулюють поняттями чернечого послуху та духовного проводу. Підтвердженням цих висновків є також дослідження, що не один раз проводилися упродовж останніх десяти років.

Тож прагнемо повідомити духовенство, монашество і мирян нашої Церкви, що ці «об'явлення» суперечать вірі та навчанню Церкви і монашій традиції. Застерігаємо всіх вірних від їх використання для особистого духовного життя чи передавання іншим.

Подаємо до загального відома, що с. Марія Баран і о. Антоній Григорій Планчак не можуть більше від імені Церкви надавати духовний провід вірним і розповсюджувати будь-які «об'явлення» чи «послання».

Вважаємо, що з боку церковної влади було б неприпустимим замовчувати ці зловживання. Від імені Української Греко-Католицької Церкви просимо пробачення у всіх тих, хто постраждав від обману «об'явлень» чи кому було завдано духовної кривди або шкоди психічному чи фізичному здоров'ю.

Ближчим часом буде вжито низку заходів для впорядкування життя та діяльності цих двох монастирів відповідно до церковних законів і монаших правил та надано необхідну допомогу богопосвяченим особам, які бажають провадити монаше життя, налагодити відповідну чернечу духовність і дисципліну.

Запевняємо всіх, що ті кроки, які церковна влада зробила чи робить щодо згаданих монастирів, спрямовані на добро і захист людської гідності як членів самих монаших спільнот, так і тих, що звертатимуться до цих богопосвячених інституцій по духовний провід.

Закликаємо вірних до молитви за згадані монастирі, що переживають ці труднощі, за Боже благословення для всіх, хто пов'язаний із ними, за благодать Святого Духа для подальшого розвитку східного чернецтва в нашій Церкві.

Від імені Синоду Єпископів
Києво-Галицького Верховного Архиєпископства УГКЦ

† СВЯТОСЛАВ

Дано в Києві,
при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
у день Святого ісповідника Мартина, Папи Римського,
27 квітня 2017 року Божого

ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДШИХ НА РОЗДУМУ

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Як дивимося на свої блуди, а як на чужі?

Повно на світі невротиків і еґоістів, але мало хто з них признається до того, але оскаржують інших, що вони невротики та еґоісти. Себе вміють гарно виправдати зі своїх блудів, а чужим вміють гарно додати до їхніх блудів.

Почнімо нинішню застанову від наступного прикладу: Матір на пляжі над морем розмовляла з жінками, які зійшлися на балачки. В домі, мала дівчинка не мала до чого взятися, бо для неї ті розмови бабів зовсім не цікавили, вона не розуміла нічого з тих теревенів, що велися між сусідками, які зійшлися на те клепання язиками. Дівчатко звернулося до мами й попросило "мамо, дозволь мені піти гратися на піску тут перед хатою?" "Ні, ти забрудишся" - відповіла сухо мама. "То дозволь піти над море й замочити ноги у воді" –дівчинка спробувало попросити. "Ні, не можна, бо змочишся і заслабнеш" – відповіла матір. "То дозволь піти там на траву де забавляються діти, щоб з ними погратися!" "Ні, не підеш, бо десь там згубишся між дітьми й де тоді тебе шукати? - Відповіла нервово матір. "То дозволь мені піти на вулицю вкупити морожене, яке он там чоловік продає!" "Ні, перестудишся і треба буде тебе возити до лікаря!" Мамо, хочу спати, дозволь мені піти на ліжко й заснути". "Ні, виспишся вдень і тоді в ночі будеш крутитися і качатися в ліжку і скаржитися, що не можеш заснути!" так, не діставши від мами , дозволу на ніщо й не знаючи що робити, дівча скривилося і почало плакати. Мама знервувалася і звертаючися до сусідок сказала: Дивіться що за невротик! Не знаю чи то всі діти нині такі, а чи то лише оця моя дитина повна забаганок на всякі витребеньки, а коли ти хочеш їй добра, воно береться до плачу....

Запитаймося: Хто властиво є невротик, дитина чи та безглузда, мама? Чи вона хотіла би, щоб дитина вела між бабами те базікання і слухала те бабське патякання? Для мами добре було молоти язиком з іншими, але для дівчинки було нудно вслухуватися в ту балаканину.

Це один малий приклад. Але подібних повно в світі, не лише у відношенні мамів до дітей, дітей до батьків, не лише між поважними людьми, між молодими й старшими, між такими й сякими. Рідко хто про себе скаже, що він або вона психопат, невротик, вередливий, вибагливий, розбещений, повний всяких примх. Звичайно інші є такими, а не ми. Ми завсіди здорові й зрівноважені в думках і в усяких вимогах. Але інші, ой, які то вони невротики, еґоісти! Скільки в них забаганок, вередувань, химер, фанаберій!

Каже одна письменниця, що Бог нас створив недосконалими, залишив у нас багато прогалин не, щоб забув або помилився. Створив нас з браками навмисно, щоб ми шукали протягом нашого життя, може й несвідомо, щоб інші нас доповняли й додавали тих кусників, що нам бракує. І це є практика солідарности й любові до інших людей де одні спомагають інших. Але нажаль люди забули про ту потребу доповняти одні одних, а стараються всіма силами часто і ще відбирати від нас деякі частини, щоб себе збагатити ними. Одне з багатьох зерен всякого зла на світі родиться з еґоїзму, який веде людей до того, щоб думали лише про себе, старалися тільки про свої вигоди й не дивилися на потреби інших, а то щоб і від інших відбирали остані кришки, щоб себе задоволити. Еґоїзм для людини це неначе ржа для заліза, яка роз'їдає і нищить залізо. Але ще гірше, еґоїзм точить і нищить душу людини.

Дорогий читачу, дуже влучно говорили старинні греки "Пізнай себе самого". А Ісус сказав, щоб поглянути на себе самого. Це те саме, що пізнати себе самого. Звичайно всім нам так легко йде дивитися на блуди інших, судити ближніх, добачати в них всякі бруди , всяку погань і грязь, а в себе бачиться крізь перебільшаюче скло, тільки уявлене добро, якого там в дійності нема або якого там дуже мало.

Ще одна, може важніша думка в цій нашій застанові: багато людей думають лише про те, щоб їм було добре, а інші нехай терплять. Це показується в поступованні тої мами, яка втішалася присутністю сусідок де вони теревенили свої плітки, а дитина нехай терпить, не можна їй бавитися, не можна спати, не можна покуштувати солодкого, не можна нічого. Це називається самолюбство або еґоїзм, тобто турбота тільки про себе, про особисті інтереси, а інші нехай мають свої проблеми, нехай терплять, бо це болить їх, інших, а не нас. Еґоїзм це любов до себе самих але це непоміркована журба про себе і засліплення супроти потреб інших. Думати тільки про себе, журитися тільки собою, старатися про все тільки для себе це не жити, а ставати мерцем для всіх і погребувати себе живими.

Uma palavra amiga para refletir

Pe. Tarcisio Zaluski, OSBM

Seja amavel e bom e serás recompensado

Em uma noite de tempestade, muitos anos atrás, um homem e sua esposa entraram em um pequeno hotel para fugir da chuva.

- Você poderia nos arranjar um quarto? - o marido perguntou. O atendente, um homem jovem e gentil com um largo sorriso, olhou o casal e explicou que estavam acontecendo três convenções na cidade.

- Todos os nossos quartos estão ocupados, - disse o balconista. - Mas eu não posso deixar o simpático casal na chuva à essa hora da noite. Se estiverem dispostos a dormir em meu quarto... não é exatamente uma suíte, mas será o suficiente para deixar-lhes confortáveis durante a noite.

Quando o casal recusou, o jovem insistiu:

- Não se importem comigo. Eu consigo me ajeitar. Assim o casal acabou concordando.

- Ao pagar a conta na manhã seguinte, o homem disse ao jovem atendente:

- Você é o tipo de gerente que deveria cuidar do melhor hotel do país. Talvez algum dia eu construa um para você e você tenhas esta oportunidade. O atendente deu-lhes uma piscadela e sorriu. Os três deram uma boa gargalhada. Enquanto se afastavam, o casal comentou entre si que encontrar pessoas tão amigáveis e úteis não é fácil.

Dois anos se passaram. O atendente tinha se esquecido do incidente quando recebeu uma carta daquele homem. Lembrava daquela noite de tempestade e incluía uma passagem de ida e volta para New York, pedindo que o jovem lhes fizesse uma visita.

O homem o recebeu em New York e conduziu lhe à um ponto da quinta avenida, a avenida mais luxuosa de New York. Apontou então um novo e grande edifício, um palácio de pedras avermelhadas, com torres apontando para o céu.

- Aquele, - disse o homem, - é o hotel que eu só construi para que você seja o gerente.

- Você deve estar brincando, - respondeu o jovem.

- Posso garantir-lhe que não estou. O homem respondeu abrindo um sorriso. O nome do homem era William Waldorf Astor, e a estrutura magnífica era o original The Waldorf-Astoria Hotel, hoje um dos hoteis mais luxuosos do mundo. Aquele atendente que se tornou seu primeiro gerente era George C. Boldt. Aquele atendente jamais imaginou que uma atitude tão simples como a de cumprir bem e amavelmente o seu papel, lhe levaria a se tornar o gerente de um dos mais fascinantes hotéis do mundo. Mais tarde George Boldt tornou-se dono de uma rede de grandes e luxuosos hotéis e um milionário.

Tudo por ter cedido seu quarto para um casal que pedia abrigo da chuva.

Sobre este assunto, é bonito o seguinte texto de Letícia Thompson:

Fazendo o bem sem olhar a quem... "Aprendemos que a vida nos retorna o bem que fazemos como o espelho retorna nossa imagem. Aprendemos que fazer o bem é plantar flores nos caminhos pelos quais passamos e que um dia chegará o grande dia da ceifa, onde nossas cestas estarão repletas dos frutos de tudo o que plantamos. Fazer o bem a alguém não é dar e considerar isso como uma dívida, mas distribuir e continuar seu caminho, sem olhar para trás para ver se o outro ficou agradecido.

Nosso coração se aquece quando recebemos de volta um olhar agradecido, mas quem nos agradece verdadeiramente é Deus. Faça algo por alguém que simplesmente precisa. Não podemos julgar as pessoas merecedoras ou não dos nossos favores. Quando nosso coração é generoso, ele fecha os olhos e oferece-se, ele se abre para quem o magoou e para quem o amou e também para quem o olhou de maneira indiferente. Jesus veio ao mundo para todos e quando morreu o amor confundiu-se com perdão no Seu coração... quando ressuscitou abriu as portas do paraíso para quem caminhou ao lado dele, mas também para quem O chicoteou. Fazer o bem sem olhar a quem é ver todas as pessoas de maneira igual, é dar um pedaço de pão, um agasalho, dar atenção e oferecer perdão.

Há pessoas que precisam de comida e de teto, outras têm mais do que podem gastar. Mas não existe quem não precise de nada e não existe quem nada tem para oferecer. Aqueles que possuem a luz de Cristo, a possuem e irão iluminando todos os caminhos por onde passarem.

OSBM
ORDEM DE SÃO BASÍLIO MAGNO

ORDEM BASILIANA: ação pastoral

A ação missionária e pastoral faz parte da própria essência e natureza da Ordem de São Basílio Magno. A história e a tradição o atesta: desde o próprio São Basílio, passando pela fundação da Ordem no s. XVII, pela Reforma de Dobromyl, a Ordem Basiliana existe e está a serviço da Igreja de Cristo e do povo de Deus.

São Basílio abdicou de sua intenção inicial de isolar-se no ermo e se colocou integralmente a serviço da Igreja; foi um grande pastor. Seus monges seguiram o mesmo caminho: basta lembrar a ação social desenvolvida na renomada "Basilíade". Igualmente São Josafat e o metropolita Rutskey, os fundadores da atual Ordem Basiliana no século XVII, conferiram a essa instituição um caráter eminentemente missionário: a finalidade da Ordem era também "disponibilizar à Igreja operários na messe de Cristo". A Reforma de Dobromyl, no século XIX, confirmou e reforçou esse caráter da Ordem. Ela negou-se a fechar-se sobre si mesma e formou toda uma plêiade de ardorosos missionários e apóstolos a serviço da Igreja.

O ardor missionário trouxe os primeiros basilianos ao Brasil e foi o alicerce da edificação da Província brasileira. O primeiro missionário basiliano a pisar em terras brasileiras foi o padre Silvestre Kizema. Vindo para cá sozinho e encontrando entre os imigrantes ucranianos uma realidade "desoladora" – como se expressou – ele não caiu no desânimo, mas de imediato se pôs a trabalhar incansavelmente. Tendo chegado a Curitiba em junho de 1897, padre Kizema relata: "Desde a madrugada até à noite escura ouvia confissões da nossa gente que se reunia de todos os recantos com lágrimas de alegria e contentamento nos olhos, mas não pude confessar nem a metade deles". Fixando-se em Prudentópolis, padre Kizema descreve: "Ando a pé, não tenho cavalo; todos os dias é necessário percorrer muitas milhas. Mesmo fazendo muito calor, lá vou eu subindo morros e atravessando matas à procura das pessoas e crianças: pregar, catequisar, confessar... Faço pregações de manhã e à tarde. O resto do dia, confissões, catequese e outras coisas".

O padre Silvestre começa a sua missão sem recursos materiais e sem ajuda humana, mas já dentro de um ano visita praticamente todos os locais onde se concentravam os imigrantes ucranianos, fazendo pregações, ministrando os sacramentos, disponível o tempo todo para atender o povo. No ano seguinte, o padre Kizema recebeu da Ucrânia um auxiliar, Pe. Antonio Martyniuk. Este foi um eminente missionário: percorreu pregando missões populares a maioria dos locais onde viviam os imigrantes, às vezes enfrentando ameaças por parte dos que não gostavam de que o povo fosse conscientizado. As missões populares se tornaram uma constante na pastoral basiliana até os dias de hoje.

Ao mesmo tempo em que, aos poucos, vinham chegando mais padres e irmãos, a ação pastoral foi se ampliando e se organizando, com a formação de outros núcleos-colônias em torno dos principais centros, Prudentópolis, Iracema, Curitiba. Em cada lugar foram sendo construídas igrejas ou capelas: ter um lugar de culto próprio era a primeira preocupação de cada comunidade que se formava.

A pastoral religiosa se robustecia com a introdução das novas associações e práticas que os padres traziam da Ucrânia, em parte importadas e adaptadas do rito latino, como o Apostolado de Oração, a Congregação Mariana, a oração do terço e similares, que se somavam à celebração do Ofício Divino (vésperas, matinas), tão estimadas pelo povo. Principalmente o Apostolado da Oração foi no Brasil o grande meio de fortalecimento da consciência religiosa do nosso povo. Em 1912, só na paróquia de Prudentópolis e comunidades em torno havia 122 grupos de Apostolado de Oração. Igualmente a Congregação Mariana, aqui introduzida pelo Pe. Rafael Krenetskyi, foi logo muito difundida, dirigida especialmente aos jovens.

O atendimento pastoral religioso se estendia também para o âmbito cultural. Os primeiros missionários fundaram nos lugarejos escolas de ensino básico e eles mesmos por vezes se encarregavam de pagar professores. Uma iniciativa marcante foi a criação, junto às igrejas, de pequenas bibliotecas, as "salas de leitura", com o objetivo de promoção cultural (e religiosa) do povo. Em Iracema foram criados, em certa época, cursos de alfabetização. Surgiram grupos de teatro, corais, associações profissionais. Causa impressão, por exemplo, a grande biblioteca que havia no mosteiro de Prudentópolis. Como puderam os padres, naqueles tempos difíceis, importar da Europa tantas e preciosas obras e impressos, em ucraniano e outras línguas!

Os primeiros missionários se importaram particularmente em fazer uso de um poderoso meio na pastoral e na promoção cultural: a imprensa. Em 1909, o padre Marciano Schkirpan viajou para a Europa e trouxe da Alemanha uma máquina impressora e logo foi montada em Prudentópolis uma gráfica que está em atividade até os dias de hoje. Nessa gráfica, a partir de 1911, começaram a ser publicados dois periódicos, o "Missionar" ("O Missionário") e a "Prácia" ("O Trabalho"), e tantos outros materiais, livros, subsídios para a liturgia e pastoral em geral, de tanta utilidade para a Igreja e para o nosso povo no Brasil.

Há de se recordar também que nas primeiras décadas do século passado houve várias iniciativas por parte dos padres basilianos na área sócio-econômica. Por exemplo, ainda em 1917, padre Januário Kotsylovskyi montou em Iracema, SC, um moinho para o uso coletivo da comunidade e também uma grande marcenaria, onde jovens aprendizes se iniciavam na profissão. Posteriormente, os padres adquiriram uma trilhadeira para o uso dos colonos de Iracema. Temos menção que em alguns lugares existiram certas "sociedades agrícolas", embora não dispomos de maiores informações sobre a natureza e finalidades dessas "sociedades".

Resumindo: os padres pioneiros nos primeiros anos, em pequeno número ainda, souberam desenvolver uma abrangente pastoral, que atendia às necessidades religiosas e espirituais do povo, mas também à sua dimensão cultural e social. Com o passar dos anos, o serviço pastoral se ampliou, os membros da Província brasileira estão à frente de 13 paróquias que reúnem muitas comunidades, podendo oferecer também alguma ajuda a outras Províncias. Esses aspectos da missão dos nossos primeiros padres merecem ser objeto de novas reflexões, serem adaptados e continuados.

Посмертні Згадки

† JOÃO KOUBETCH

* 04.11.1926 † 07.04.2017

Filho de Basílio Koubetch e de Anastácia Sapun Koubetch – imigrantes ucranianos, nasceu aos 17 de outubro de 1926 (segundo o registro – 04.11.1926) em Hortolândia – SP.

Na sua juventude trabalhou principalmente como cafeicultor. Morou em Joaquim Távora – PR e Mandaguaçu – PR.

Não teve oportunidade de estudar e frequentou a escola não mais que por três anos. Porém, foi um homem de muito estudo pessoal e de muita leitura. Até possuía uma pequena biblioteca. E sempre valorizou a ciência e a cultura, o que mostrará no decorrer da sua vida.

Casou aos 23 de setembro de 1950 em Mandaguaçu – PR com Antônia Campana filha de Antônio Campana – de origem italiana, e de Ana Znidardic – de origem eslava.

Após o casamento, sua esposa teve que tomar uma decisão importante, pois, estando somente entre os parentes do marido, não entendia nada e não conseguia comunicar nada. Porque entre si eles falavam somente em ucraniano. Ela optou por superar aquela situação, aprendendo o idioma do marido, que foi o seu principal professor. Mais tarde, ela conversava com os filhos e filhas somente em ucraniano, apesar das dificuldades de alcançar o domínio perfeito da língua. Em vários momentos ela demonstrou ter também assimilado a identidade ucraniana ao pronunciar "ми, українці", que significa "nós, ucranianos".

João Koubetch morou em vários lugares com a sua família. Primeiramente, em Mandaguaçu – PR, perto de Maringá – PR. Aqui nasceram Volodemer (atual Arcebispo Metropolita da Metropolia Católica Ucraniana São João Batista), Ana (casada) e Maria. Em 1956, transferiu-se para Umuarama – PR, onde nascerem Eudóquia (casada), Basilio (atualmente sacerdote e membro da Ordem Basiliana de São Josafat, Chanceler e Arquivista da Metropolia), Verônica (atualmente religiosa e membro da Congregação das Irmãs Servas de Maria Imaculada) e Josefa (casada). Em 1966 mudou-se para Roncador – PR, onde nasceu o último filho – Nicolau (casado). Já aposentado, em 1992, transferiu-se pela última vez para Curitiba – PR, para ficar na companhia da Josefa.

Batalhador incansável, João sustentou sua família com as rendas de um pequeno agricultor. Em Mandaguaçu e Umuarama, trabalhou principalmente como cafeicultor. Em Roncador, ele se destacou como horto-fruticultor, e até mereceu uma premiação municipal, na década de 1980, como "Produtor Modelo", concedido segundo o critério da proporcionalidade da área cultivada e a quantidade da produção agrícola.

Apesar de não ter podido frequentar a escola, João foi um grande amante dos livros, da ciência, da cultura e da religião. Além da sua pequena biblioteca, ele lia muitos livros emprestados. Lia inteiramente as publicações da Igreja Católica Ucraniana, como o jornal "Prácia", a revista "Missionar", a revista "Patriarcado", além de outras. Por alguns anos, trabalhou nos fins de semana como bibliotecário da Paróquia São Nicolau em Roncador. Incentivava todos à leitura e ao estudo, especialmente os filhos e filhas. Foi um pesquisador, especialmente das técnicas agrícolas. Também estudou sobre os recursos naturais para combater e prevenir doenças, sendo assim muito prudente no uso de produtos químicos, seja na saúde, seja na produção agrícola. Tinha um grande senso de organização e um gênio inovador. Buscou técnicas naturais de combate contra as pragas agrícolas, de fertilização do solo e de irrigação. Conseguiu desenvolver um sistema natural para provocar o efeito estufa destinado à maturação homogênea de bananas.

Aos 71 anos de idade, ficou viúvo aos 7 de julho de 1997. Continuou ativo, percorrendo frequentemente longas distâncias a pé para ir à igreja ou visitar parentes e amigos em Curitiba.

Mas, tendo completado 85 anos de idade, começou a perder rapidamente as energias. Preferia descansar deitado, especialmente nas frequentes intempéries do tempo curitibano. A idade o fazia sofrer mais com o frio e, especialmente, com as viroses gripais e resfriados. Por ficar muito tempo sem exercícios físicos, chegaram os efeitos da atrofia, com sintomas de debilidade muscular e dor nas juntas ao fazer qualquer esforço. No final de 2015 sofreu uma queda com consequências mais sérias, que o deixaram com medo de se locomover sozinho. Assim, passou os últimos dois anos somente deitado.

Por ser membro assíduo do Apostolado da Oração, recebia com grande devoção a Eucaristia que o Padre responsável ministrava cada primeira sexta-feira do mês, e fazia a confissão com a devida frequência. Cada mês procurava fazer a oferta para a celebração da Divina Liturgia pelas almas do purgatório. Durante quase todas as visitas dos filhos Arcebispo e Padre, ele se interessava pelo trabalho que estão realizando na Igreja e repetia um conselho que saía do fundo do seu coração: "Trabalhem para o bem da Igreja e em prol do Reino de Deus!"

Durante o último ano de vida, diminuiu muito a sua capacidade visual e auditiva. Hospitalizado no dia 31 de abril de 2017 por uma infecção pulmonar. Teve melhoras e recebeu alta no dia 4 de abril. No dia 6 de abril recebeu a visita mensal do Padre, mas, estando em recaída, não conseguiu receber a Eucaristia – ocasião em que o sacerdote lhe ministrou o Sacramento da Unção dos Enfermos.

Foi internado no Hospital do Idoso em Curitiba na manhã do dia 7 de abril. Diagnosticado com infecção generalizada que o levou a óbito por volta das 23 horas do mesmo dia.

Às 07:30 foi celebrada por ele a primeira "Panaquida" (Ofício pelos mortos) na capela do Mosteiro São Basilio Magno – Casa de Estudos dos Padres Basilianos em Curitiba.

Após a preparação, às 10:30 horas, o féretro foi trazido ao Cemitério Vertical de Curitiba, Rua Konrad Adenauer, 940 – Vila Tarumã, capela 2, onde foi recebido pelos parentes mais próximos e amigos. Em seguida, o corpo foi velado por muitos parentes e amigos. Ao meio dia, chegou de Prudentópolis a Ir. Verônica Koubetch, SMI – religiosa da Congregação das Irmãs Servas de Maria Imaculada, filha do falecido.

A "Panaquida" foi celebrada várias vezes durante o dia. Às 14:00 horas, foi presidida por Sua Excelência Reverendíssima Arcebispo Metropolita Dom Volodemer Koubetch, OSBM – filho do falecido, concelebrada pelos Padres Basilio Koubetch, OSBM – filho do falecido, Antônio Royk Sobrinho, OSBM – Superior Provincial, Pe. Mario Marinhuk, OSBM – Superior do Mosteiro São Basilio Magno em Curitiba, Arcenio Krefer, OSBM – Ecônomo da Metropolia e da Província São José dos Padres Basilianos, cantada pelos Irmãos Estudantes Basilianos, com a participação de numerosos parentes e amigos. Por volta das 15:30, foi a vez do Diácono Romeu Smach, que muito gentilmente compareceu ao velório com sua família. Sua Excelência Reverendíssima Dom Meron Mazur, OSBM – Eparca da Eparquia Nossa Senhora Imaculada Conceição compareceu para prestar condolências aos parentes e amigos do falecido. Também ele, às 18:00 horas, presidiu a celebração da "Panaquida", que foi concelebrada pelo Pe. Basilio e cantada pelas Irmãs Servas de Maria Imaculada. Os presentes também recitaram o terço sob a direção das mesmas religiosas.

Às 21:00 horas, os Revmos. Padres seculares Edson Ternoski – Reitor do Seminário Maior São Josafat em Curitiba, Joaquim Sedorovicz – Reitor da Catedral São João Batista, acompanhados dos demais sacerdotes presentes e dos seminaristas seculares celebraram as Exéquias, cujo canto foi conduzido pelos seminaristas, pelas Irmãs Basilianas e pelas Catequistas do Instituto Secular Sagrado Coração de Jesus – de Curitiba, com a participação de muitos parentes e amigos do falecido. Os parentes mais próximos passaram a noite velando o corpo do Sr. João.

O sepultamento foi marcado para as 09:00 horas do dia 9 de abril, que era Domingo de Ramos. Antes das 08:00 horas, estavam no local do velório numerosos parentes e amigos da família, honrados com a presença do Ilmo. Sr. Vitório Sorotiuk – Presidente da Representação Central Ucraniano-Brasileira, da Superiora Geral da Congregação das Irmãs Catequistas de Sant'Ana – Ir. Aquilina Pelek, da Diretora Geral do Instituto Secular das Catequistas do Sagrado Coração de Jesus – Filomena Procek e numerosos membros deste Instituto, numerosas Religiosas Irmãs Servas de Maria Imaculada, de Sacerdotes e Religiosos. Às 08:25, deu-se início à celebração final das Exéquias, presidida pelo Arcebispo Metropolita Dom Volodemer, concelebrada pelos Padres Basilio Koubetch, OSBM e Antônio Royk Sobrinho, OSBM, cantada pelas Catequistas do Instituto Secular Sagrado Coração de Jesus de Prudentópolis e pelas Irmãs Servas de Maria Imaculada. No final da celebração, Sua Excelência Dom Volodemer saudou todos os presentes e agradeceu pela fraterna participação no luto da família. Ele partilhou sobre o legado religioso, moral, intelectual e cultural que o pai falecido deixou para ele pessoalmente. O Padre Basilio ficou encarregado de partilhar sobre o legado deixado pelo falecido para a família. Confirmou que os valores partilhados pelo irmão Dom Volodemer valem também como legado para toda a família, acrescentando somente alguns fatos concretos. Aproveitou o ensejo para expressar um agradecimento especial às irmãs Maria, Josefa e Ana, que mais se dedicaram aos cuidados do pai, acamado nos dois últimos anos.

Após as orações finais, os familiares se despediram do falecido, cujo féretro foi fechado e encaminhado ao local de sepultamento, no segundo andar do Cemitério Vertical. O cerimonial foi acompanhado de orações e cantos específicos. O próprio filho do falecido, Dom Volodemer, oficiou as últimas orações de fechamento da sepultura.

RECONHECIMENTOS DA FAMÍLIA

João Koubetch deixou um precioso legado para a sua família. Citando as palavras de despedida de Dom Volodemer, antes de tudo, é uma herança de valores perenes que "o falecido leva consigo ao deixá-la para nós, e é tudo o que herdamos de religiosidade e moral cristã".

Do ponto de vista religioso, através do seu exemplo e ensinamento, o pai nos deixou uma herança de fé e espiritualidade cristã. Foi membro assíduo do Apostolado da Oração. Ensinou a dar a Deus sempre o primeiro lugar, a máxima importância. Fez compreender o valor da oração pessoal, familiar e eclesial. O programa das celebrações da Igreja estava sempre acima de todos os outros compromissos. Ele participava sempre e nos ensinou fazer o mesmo. A oração da manhã e o terço em família todos os dias à noite era compromisso sagrado. Foi ele que pessoalmente catequisou Volodemer e a Ana e os preparou para a primeira confissão e comunhão. Depois, a catequese se realizava em família, pois os mais velhos eram encarregados de catequisar os mais novos.

Ensinou a respeitar, amar e ajudar os religiosos e as religiosas. Os Padres e as Irmãs de Roncador não precisavam comprar os produtos que ele produzia na sua chácara. Ele sempre reservava uma parte das frutas e verduras que produzia, levava pessoalmente ou nos mandava levar aos Padres e Irmãs. Apesar das dificuldades, ele nunca impediu que seus filhos e filhas seguissem a vocação religiosa.

Como legado moral, o pai João nos ensinou a observar os mandamentos de Deus e da Igreja. Ele lia e conhecia muito bem a Bíblia e nos ensinou a viver segundo a Palavra de Deus. Através do seu exemplo e com ensinamentos, ele nos ensinou a moral do matrimônio e da família cristã segundo os ensinamentos e normas da Igreja. Tinha sempre o devido cuidado pela saúde própria e da dos demais familiares.

Uma educação moral e religiosa que transmitiu o senso de valor para com todas as coisas sagradas, o amor a Deus e ao próximo, se manifestou também no respeito ao mundo e a todas as coisas. Ainda na década de 1970, ele já conhecia e ensinava o necessário respeito à natureza e ao meio ambiente. Explicava até o dever de jogar o embrulho plástico dos doces no seu devido lugar, "porque esse lixo, jogado em qualquer lugar, vai contaminar a natureza, demorando muito tempo para se dissolver" – dizia ele com muito zelo. Não permitia que moleques passassem pela sua chácara caçando pássaros. Respeitava e cuidava cada ninho das aves que encontrasse e até instalou tubos de madeira e bambu que facilitassem a procriação mais segura para certas espécies de aves. Falava do equilíbrio natural do ecossistema – "a adequada quantia de aves controla naturalmente a proliferação de certas pragas da lavoura" – enfatizou várias vezes. Cuidava para que houvesse a devida distância entre o poço e a fossa em modo a evitar a contaminação da água. Era cuidadoso e prudente no uso e manuseio dos químicos inevitáveis. Conhecia a necessidade da reserva florestal e da conservação das espécies nativas muito antes de serem emanadas as leis governamentais a este respeito.

A herança cultural deixada pelo pai João consiste no seu amor à leitura e ao estudo. Sempre incentivou os filhos e filhas a lerem e estudarem o máximo possível. Tendo comprado um quadro negro e sempre mantendo um adequado estoque de giz de muitas cores, fez com que em casa funcionasse uma verdadeira sala de aula. Foi ele que alfabetizou o Volodemer e Ana na língua ucraniana. Todos os filhos e filhas entraram na escola já alfabetizados, porque os mais velhos alfabetizavam os mais novos. Através da leitura, ele estava informado sobre a situação mundial e compreendia muito bem as tendências sociais e políticas. Lamentava o flagelo social, econômico, religioso, cultural e político que a Ucrânia sofria por estar sob o regime ditatorial soviético comunista. Ele era de pouca conversa, mas, ao se tratar dos perigos das tendências esquerdistas no Brasil, ele se tornava um tagarela! Cumpriu um papel decisivo para que os filhos e filhas conhecessem, respeitassem, amassem e conservassem a sua origem, as tradições culturais, a língua ucraniana, incentivava o aprendizado de outras línguas e, especialmente, a conservação dos bons costumes e a religiosidade do povo ucraniano.

AGRADECIMENTO

A família KOUBETCH agradece cordialmente a Sua Excelência Reverendíssima Dom Meron Mazur, OSBM pela presença e celebração do "Ofício pelos mortos" (Panaquida) pelo falecido João Koubetch, agradece a todos os Padres Basilianos e Seculares, de modo especial ao Pe. Antônio Royk – Superior Provincial, a todas as Irmãs Servas de Maria Imaculada, Irmãs Basilianas, Irmãs Catequistas de Sant'Ana, Catequistas do Instituto Secular Sagrado Coração de Jesus, ao Ilmo. Sr. Vitório Sorotiuk – Presidente da Representação Central Ucraíno-Brasileira, aos Seminaristas seculares, aos Irmãos Estudantes Basilianos, a todos os parentes e amigos pela gentil e fraterna participação no luto, pelas orações e condolências.

Agradecemos pela proximidade e condolências, apesar da distância e dos compromissos que impediram a muitos de fazer-se presentes fisicamente.

Que Deus Misericordioso recompense generosamente a todos.

A Família.

МОЛОДИМ ЧИТАЧАМ

Про матір

Казка-чарівник

В одному домі лежав хворий хлопчик, так, що ніякої надії на життя не було. І всі над ним плакали: отець, мати і дві сестрички. Плакали, бо хлопчик умре.

Коли звечоріло, одна сестричка вийшла надвір. Видить, стоїть у дворі хтось у чорному. Вона не розбирає хто та й питається:

– Хто в нашому дворі стоїть?

А воно й каже:

– Я Смерть. Я сеї ночі маю із сього дому взяти одну душу.

А дівочка каже Смерті:

– Йой, я тебе прошу, не бери братика, бери мене.

– Тоді йди до хати, попрощайся з усіма своїми рідними, та прийдеш, і я возьму тебе. Вона заходить до хати. І нікому ніч не сказала, так тихенько-тихенько лягла спати.

Виходить друга сестричка. І та видить, що хтось у чорнім стоїть. І та звідає:

– Хто там стоїть у нашому дворі?

– Я, Смерть. Я сеї ночі маю із сего дому взяти одну душу.

А вона просить:

– Йой, я тебе прошу, не бери мого братчика, бери мене.

– Добре, возьму. Іди до хати, попрощайся з усіма рідними, і я тебе возьму, а братчика оставлю.

Зайшла вона до хижі і більше не вернулася, бо й та не хотіла вмирати.

Через якийсь час виходить батько. Вийшов, увидів Смерть у чорнім та й звідає:

– Хто там у мій двір зайшов?

– То, – каже, – я, Смерть. Я сеї ночі маю із цього дому одну душу взяти.

А батько каже:

– Не бери мого сина, бери мене. Він ще такий молодий, най би жив.

– Добре, іди до хати, попрощайся з усіма, вийдеш, і я возьму тебе.

Зайшов тато до хижі та й більш не прийшов. Десь по півночі виходить мати. Вийшла, видить, хтось стоїть у чорнім. Питається мати:

– Хто тут у нашім дворі?

– Я, Смерть. Я цієї ночі із сего дому маю одну душу взяти.

Мати просить із сльозами:

– Прошу тебе, не бери мого синочка, бери мене.

– Добре, йди до хати, попрощайся з усіма. Вийдеш надвір, та й візьму тебе.

Мати зайшла до хати, поклала синови на головочку другу ряндочку мокру, намочила її в холодній водичці. Завила сина, позавивала дівочок, пішла до чоловіка і попрощалася з ним, поцілувала його і вийшла надвір.

– Но, я готова, бери мене.

Дивиться вона, а там стоїть хтось у білім та й каже їй:

– За те, що ти така справедлива, я й твого сина лишаю, і тобі життя дарую. Ти одна в сьому домі така, що за всіх готова на смерть.

"Дерево до неба", Львів, "Свічадо", 2000

Засмійся

Втрата чи зиск

В одній парафії вірні були дуже недбалі щодо релігійних справ і самолюби так, що парафія підупадала. Приїхав один місіонер, проповідував кілька днів і виїхав.

На наступну неділю парох почав хвалитися перед присутніми:

- Яка радість що той місіонер так відновив нашу парафію!

- А скільки нових парафіян прийшло до нас? - запитався хтось.

Ніодин, але відійшло п'ятьсот. І тут радість, що залишуться тільки добрі вірні. І це називається віднова. Вичистити воду, це не збільшити її кількість, але залишити тільки чисту й тим кількість зменшується.

В суді

В суді сидить вже третій раз якийсь злодій, суддя питається:

- Скільки вам років?

- 22 роки, прошу.

- Слухай, тебе вже через кілька років приводять на суд і ти все повторяєш те саме число - 22 роки.

- Та я не з таких, що кожного разу говорить щось інакше...

- Тут треба говорити правду, а не повторяти те саме. Ну який твій вік?

- Щоб сказати правду, то ані я ані ніхто не знає, бо вік кожної людини міняється кожної схвилини. Що не скажеш то буде брехня, бо ти лише вимовив, час пройшов і ти вже став старший...

Пише Юзьо Шило

Христос воскрес! Дійсно воскрес!

Знаєте, що то є впертість, або теймозія? Це так як ті два цапки жи сістрінули но мийо ди ума понте естрийта оу як то кажуть на пінгела й нікотрий не хтів дати пасажинь пра оутро. Сідуцали аж поки обидва не попадали у воду. Таке щось подібне або навіть і піор сідіє між людьми які мають філософію хлопську, яка каже "..не піддамся". Наведу деякі езимплос.

Хлоп пішов у політику. Добрий хлоп, візітував багато людей пра анґаріяр вотос. І був переконаний, жи виграє на вереадора, бо всі обіцювали, жи будут на него вотувати. Але а реалідаде é оутра, не всі вотували й він ном си ележиу. Сабинь, то дурне вірити людям які обіцюють кандидатові на него вотувати, бо то тільки промеса ди бока пра фора. Ум консильо прос кандідатос: квандо хтось каже же буде на тебе вотувати, сіподиви на його вуха чи не червоніют. Як вуха червоніют коли хтось щось промети, але знає ки ном вай кумпрір а промеса, то його вуха будут червоніти. Той кандидато жи всі йому прометирам вотар і не вотували так сіобразив ки си офендив і фийз де тудо пра си вінґар да комунідаде. А це так як та гадюка, жи кусає свій хвіст і чим більше кусає, тим більше її болит і вона кусає ком майс райва і форса. Кого карає? Сама себе. Але був оутро кандідато на мизма колонія, якому тикже всі обіцювали вотувати, але не вотували й він ном фой елийто. От посумував, але контінуоу так як антес, йде до церкви, жартує і сіпереконав, жи ном вале а пина вірити людям які обіцюють свій вото, бо ті обіцянки то тільки ди бока пра фора, але нада ди сéріо. Брешут со пра ном офендир о кандідато... Майс ум: десь зайшла між людьми діскусом бо таке й сяке сістало. Койзас ки аконтесинь і будут аконтесир. Але пра си вінґар, ном сий де кинь, той, що його офендиром зрікся ходити до церкви. Ну, скажіть, сеньорес і сеньорас, що тут церква має з тим? Ніц! Сімплезминти нада, нада мизмо.

Майс ум езимпло: вотец видів жи в церкві люди порозкидані по всіх кутках дуранте а Міса і просив, щоб прийшли майс перто і разом відповідали Місу. Дехто, ос майс умілдес, послухали, але були такі жи собі прометирам не послухати й далі сідали десь нос фундос да ігрижя, а коли вотец ще раз просив прийти ближче, вони пра ном си дийшар, як то кажут, водити за ніс, приферірам не прийти на Місу сó пра ном фазир ос ґостос до падре. Файно? Ні, не файно, а сумно!

Є ще таке жи хтось ном азюда а ігризя, бо каже жи ном вай ком а кара до президенти або ком а кара до падре. Тут вале а пина знати, жи квандо ном вай ком а кара до президенти або до падре, вá ком а кара ди Диус якого є церква для якого сервімо коли щось робимо для церкви. Тодо мундо має дірийто ном ір ком а кара до президети або до падре, але ном тинь дірийто де ір контра Диус, бо це сервісо до діабо.

Багато цікавого і незрозумілого аконтеси між людьми. Цікавого й незроузмілого...

Ваш аміґо жи деколи і декого офенди, але пра тодос хоче добра,

Юзьо Шило

ЖИТТЯ НАВЧАЄ

Час не згасить твоїх переживань і журби або втрати любих осіб, він тільки віддалить все те від тебе. Рана залишається й час до часу вона буде відновлятися неначе би була свіжа. Вмій все те перетерпіти і будь терпеливий і вибачливий сам собі в тому часі коли давний біль ще раз вертається до тебе.